

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.286/2013/4.

A Győri Ítéltábla a Réciczka White & Case LLP Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Kálmán, Szilasi, Sárközy és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt alperessel szemben sikerdíj megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék 2013. szeptember 12. napján kelt G.40.101/2010/54. szám alatti ítéletével szemben az alperes által 56.szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 1.905.000. (Egymillió-kilencszázötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

2004. április 8. napján az alperes mint megbízó és a felperes jogelődje (a továbbiakban: felperes) mint megbízott között tanácsadói megbízás jött létre kibocsátás-kereskedelmi értékesítésben történő tanácsadási tevékenységre. Az alperes **település 1-i** üzemében üvegház hatású gázok kibocsátás-csökkentését eredményező projektet indított. A megbízási szerződésben a felperes azt vállalta, hogy az alperes beruházásai folytán a jövőben létrejövő kibocsátás-csökkentési egységek (a továbbiakban: ERU-k) értékesítésére vevőket kutat fel. Ezen belül vállalta előzetes projektdokumentáció elkészítését, kormányzati támogató nyilatkozat beszerzését, a projektdokumentációs csomag potenciális vásárlókhöz eljuttatását, a beérkezett ajánlatok értékelését, az értékesítés során a megbízó részére a legjobb ár biztosítását. A szerződésben a felperes megbízási díját (4. pont) az előkészítési munkafolyamatokhoz kapcsolódóan határozott összegekben, míg a kibocsátás-csökkentési egységek értékesítéséért sikerdíjban határozták meg. A sikerdíj alapjának a kibocsátás-csökkentési egységek értékesítésére irányuló *tranzakció teljes nominális összegét* jelölték meg, meghatározva azokat a „lépcsős” értékhatárokat, amelyeken belül a felperesnek a tranzakciós összeg 4,75-5,5 %-ának megfelelő sikerdíj jár. Megállapodtak, hogy a teljes sikerdíj az ERU-k értékesítéséhez kapcsolódó előleg vevő általi kifizetésekor esedékes. A

sikerdíj alapjául szolgáló „*tranzakció összegét*” úgy határozták meg, hogy az magában foglal „minden olyan - az értékesítésre vonatkozó szerződésben meghatározott - pénzbeli vagy egyéb juttatást, amelyet az ügyletben a vevő bocsát a megbízó rendelkezésére, cserébe a kibocsátáshoz vagy a kibocsátás-csökkentéshez tartozó jogok átvételéért”. (4/4/3. pont) Az értékesítés előkészítése, a kormányzati jóváhagyások beszerzése és a projektdokumentációban részesített vevők ajánlatainak értékelését követően 2005. július 14. napján a felperes által ajánlott osztrák "A" GmbH ("A" GmbH) vevő és az alperes szállító között kibocsátás-csökkentés vásárlási szerződés jött létre a 2008. január 1. napjától 2012. december 31. napjáig terjedő 5 éves elszámolási időszakra. A szerződésben az alperes vállalta az elszámolási időszakban keletkező kétféle ERU évenkénti ütemezésben (évente: 400.000. - 400.000. ERU) szállítását a vevő által euróban fizetendő vételárért. A megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentésen túl a *várható pótlólagos kibocsátás-csökkentésre* (legfeljebb a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentésen túlmenő 500.000. ERU-ra) az alperes a vevőnek *vételi opciót* biztosított. Az ilyen ERU-k vételárát az egységár fele és a vételi opció gyakorlásának időpontjában érvényes piaci ár fele együttes összegében határozták meg. Az *esetleges pótlólagos kibocsátás-csökkentésre* a vevőt *elővásárlási jog* illette meg, melyek vételáraként a piaci árat határozták meg. A vevőnek értékesített kétféle ERU tranzakciós összege után - a vevő előlegfizetését követően - 2005. decemberében az alperes a felperesnek 12.896.000.Ft tanácsadói díjat és 169.218.000.Ft sikerdíjat kifizetett. A felek között 2008. második feléig rendszeres kapcsolat volt, ezután azonban az alperes nem tájékoztatta a felperest - a várható pótlólagos-, illetve esetleges pótlólagos kibocsátás-csökkentésből eredő - ERU mennyiségek értékesítéséről. Az "A" GmbH vevő részére az alperes a 2008-ban képződött ERU-k közül 2009-ben 717.412 ERU-t értékesített, melyből a megállapodás szerinti 400.000. ERU, a várható pótlólagos kibocsátás 100.000. ERU és az esetleges pótlólagos kibocsátás 217.412. ERU volt. A 2009-ben képződött kibocsátás-csökkentési egységekből 2010-ben a vevőnek 761.587. ERU-t értékesített az alperes, melyből 400.000. ERU a megállapodás szerinti, 100.000. ERU a várható pótlólagos - és 261.587. az esetleges pótlólagos ERU volt. A 2010-ben elért ERU-kból az alperes 2011-ben 865.400. ERU-t értékesített, melyből a 400.000. megállapodás szerinti ERU-n túl 100.000. volt a várható pótlólagos - és 365.400. az esetleges pótlólagos ERU.

A felperes módosított keresetében 566.596. euró + áfa megbízási sikerdíj, valamint 201.960. euró + áfa után 2010. július 12 napjától, 364.636. euró + áfa után 2012. április 17 napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét arra alapította, hogy a megbízási szerződés „tranzakció összege” fogalmába beletartozott nemcsak a megállapodás szerinti kétféle ERU értékesítése, hanem a várható pótlólagos - és az esetleges pótlólagos kibocsátás-csökkentés vevővel kötött szerződés alapján történő értékesítése is. A vevővel kötött szerződésben a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentési egységen túli várható pótlólagos és esetleges pótlólagos kibocsátás-csökkentési egységre az alperes vételi jogot, illetve elővásárlási jogot biztosított, amely alapján megtörtént 2009., 2010. és 2011. évi értékesítések után az alperes szintén megbízási sikerdíjjal tartozik. Kiemelte, hogy a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (NFM) 2009-2011. évi, évenként meghozott kibocsátás-csökkentési egységek értékesítését engedélyező határozatában az értékesítésre irányuló szerződésként a 2005. július 14. napján kelt, vevővel kötött szerződést jelölte meg. A megbízási szerződés 4/4/1. pontjának figyelembevételével

sikerdíját az alperes által a várható pótlólagos és az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentési egységekre kötött szerződések ismeretének hiányában a 2009-2010. évre a hozzáférhető adatokkal rendelkező *hitelesített kibocsátás-csökkentési egységek* (CER) piaci ára alapján számolt. A 2005. július 14. napján a vevővel megkötött szerződésben meghatározott árképletet figyelembe véve a 2009. augusztus 19-i értékesítési napra 12,55 euro/ERU, a 2010. május 12-i értékesítési napra 12,33 euro/ERU, míg a 2011. július 21-i értékesítési napra 12,52 euro/ERU tranzakciós árat kalkulált.

Az alperes *ellenkérelmében* a kereset elutasítását indítványozta. Azzal védekezett, hogy a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentés, a kétmillió ERU értékesítésén túli kibocsátás-csökkentési egységek átruházására külön adásvételi szerződések jöttek létre, melyekre a felperessel kötött megbízási szerződés nem terjed ki, azok után sikerdíjjal nem tartozik. A 2005. évi vevővel kötött megállapodás alapján nem volt lehetséges az automatikus továbbértékesítés. Azzal érvelt, hogy az alperes által létesített kibocsátás-csökkentési projekt alapján bizonytalan volt, hogy keletkezik-e egyáltalán kibocsátás-csökkentési egység. Ezért az alperes a felperessel kötött megbízási szerződésben nem vállalhatta, hogy olyan ERU-k után is fizet sikerdíjat, amelyek előálltával nem lehet számolni. Vitatta, hogy az ERU-knak piaci ára lenne, a felperes által számolt piaci árak kétszeresen haladták meg a tényleges piacon elérhető árakat. A 2009-2010. évben 5-6 euro/ERU volt az árfolyam.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott *ítéletével* az alperest kötelezte 719.577. euró, valamint 256.489. euró után 2010. július 20. és 463.088. euró után 2012. április 18. napjától az "**B**" Bank által meghatározott mértékű kamatláb szerinti kamata megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozata indokolásában annak megítélésénél, hogy a felperest milyen tevékenység, mely tranzakció után illeti meg sikerdíj, a megbízási szerződés 1. pontjában meghatározott ügylet fogalomból indult ki. Eszerint a felperes feladatát a kibocsátás-csökkentés értékesítésében történő tanácsadói szolgáltatások elvégzése jelentette. Ebből a fogalomból a bíróság azt a következtetést szűrte le, hogy a felperes feladata valamennyi, a projekt eredményeképpen keletkező kibocsátás-csökkentési egységre vonatkozott és az nem volt leszűkíthető egy adott mennyiségű kibocsátási egységre vonatkozó szerződés megkötésére. Hangsúlyozta, hogy a megbízási szerződés 4/4/1. pontja szerint a felperest a tranzakció teljes nominális összege után illette meg sikerdíj, míg a 4/4/3. szerint a tranzakció összege magában foglalt minden olyan juttatást, melyet a vevő bocsát az alperes rendelkezésére. Ezért sem a megbízási szerződésből, sem pedig az alperes által a vevővel kötött megállapodásból nem vezethető le, hogy az alperest ne terhelne sikerdíj fizetési kötelezettség a kétmillió ERU megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentési egységen túli várható pótlólagos - és eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentési egység értékesítése után. Rámutatott, hogy a megbízási szerződés is számolt azzal a lehetőséggel, hogy a kibocsátás-csökkentési egységek értékesítése a vevő „folyamatához” igazodik, így az értékesítésre határidőt sem rögzítettek. Az alperes indítványára kihallgatott korábbi alkalmazottak, "**C**" és dr. "**D**" tanúk vallomásait ezért - mint a szerződés kikötéseivel ellentéteseket - elvetette. A megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentési egység, a kétmillió ERU-n túli értékesítések megtörténte a bíróság elfogadta a felperes által benyújtott okirati bizonyítékokat, az alperes 2009. évi számviteli beszámolója kiegészítő mellékletét, illetve a 2009-2010. évi jelentéseit, amelyek külön soron tartalmazzák az éves kvóta értékesítések

árbevételeit. Ugyancsak alátámasztotta a várható pótlólagos- és az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentési egységek értékesítését a felperes indítványára megkeresett NFM közlése, amely szerint az alperes a megállapodás szerinti, évenkénti 400.000. ERU értékesítésén túl 2009-ben 317.412., 2010-ben 361.587. és 2011-ben 465.400. ERU-t értékesített. A bíróság megítélése szerint az alperes nem tudta az eljárás során bizonyítani azt, hogy vevőjével a 2009-2011. években új megállapodás jött volna létre, mivel ezeket a szerződéseket az alperes az iratokhoz üzleti titokra hivatkozással nem csatolta és a megkeresett vevő, az "A" GmbH - az alperes üzleti titok védelméhez fűződő érdekére hivatkozva - szintén nem adott érdemi információt a további értékesítésekről. A törvényszék elfogadta a módosított kereset összegének alátámasztására a felperes által csatolt kimutatást (44. szám), amely az alperes és a vevő "A" GmbH között létrejött szerződésben meghatározott árképlet paramétereiből indult ki és az ott meghatározott piaci átlagárak jól korreláltak az NFM által közölt átlagárakkal. A várható pótlólagos és az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentésre konkrétan létrejött szerződések vételára amiatt nem volt ismert sem a felperes, sem pedig a bíróság előtt, mert az alperes megsértette a megbízási szerződés melléklete „nyílt hozzáférés” klauzuláját. Ezért a felperes az egyébként rendelkezésre álló adatok alapján jogszerűen számolt piaci árat, amely végösszegében alatta maradt a vevővel kötött megállapodás árképletével, avagy az NFM-közlésben szereplő átlagárakkal számítható összeghez képest. A bíróság kiemelte, hogy amiatt mellőzte a felperes szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát a kereset összege meghatározására, mert az alperes érdemben nem vonta kétségbe a felperes számítása alapjául szolgáló adatokat és nem vitatta az NFM-közlésben szereplő árakat sem. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját a keresetlevél, illetve a módosított kereset előterjesztése napjában határozta meg.

Az alperes *fellebbezésében* elsődlegesen az elsőfokú ítélet őt marasztaló rendelkezése megváltoztatását, míg másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte. Jogorvoslati kérelmében a megbízási szerződés 2/5. pontja alapján - az elsőfokú bíróság értékelésével szemben - azt a következtetést vonta le, hogy a felperes feladata - a jelentőséggel nem bíró egyéb feladatokon túl - mindössze egy vásárló felkutatása volt. Annak megítélésénél, hogy a felperes a megállapodás szerinti értékesítésen túli egyéb tranzakciók után sikerdíjra jogosult-e, a megbízási szerződés 2/5. és 4/4. pontjainak egybevetett értékelését tartotta szükségesnek. Álláspontja szerint az "A" GmbH-val kötött megállapodás tárgya - annak 2/1/2. pontja szerint - kétmillió ERU szállítása volt és az elsőfokú eljárás során meghallgatott alperesi törvényes képviselő, valamint kihallgatott tanúk vallomása szerint is a megállapodás tárgya kizárólag kétmillió ERU lehetett. Azt nem vitatta, hogy a megállapodás alapján a vevőt a várható pótlólagos kibocsátás-csökkentésre vételi jog, míg az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentésre elővásárlási jog illette meg, azonban a vételi- és elővásárlási jog gyakorlása már új jogviszonyokat hozott létre az alperes és az "A" GmbH között. Véleménye szerint a megbízási szerződés alanyainak ügyleti akarata arra irányult, hogy a szerződésben meghatározott tranzakció alatt csak az "A" GmbH vevővel kötött megállapodást, a szerződés szerinti teljes sikerdíj alatt pedig a megállapodás szerinti értékesítést kellett érteni. Ezt az álláspontot támasztotta alá az alperes két volt alkalmazottja, "C" és dr. "D" tanúk vallomásai is. A kereset összegét amiatt vitatta, mert az a felperes F/10 szám alatt csatolt saját számításain alapult. Utalt az NFM-közlés azon részére, hogy az

„ERU piaci árara vonatkozóan nincsenek hivatalos tőzsdei adatok”, továbbá a CER-ek ára csupán hozzávetőlegesen azonos az ERU-k árával. A késedelmi kamatfizetési kötelezettségét amiatt vitatta, mert a felperes számla kiállítási kötelezettségének a mai napig nem tett eleget.

A felperes *fellebbezési ellenkérelmében* az elsőfokú ítélet helybenhagyását és alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy a felperes feladata nemcsak egy vásárló felkutatására, hanem a kibocsátás-csökkentési egységek értékesítésében való közreműködésre irányult, így sikerdíj illette meg valamennyi értékesített kibocsátás-csökkentési egység után. Kiemelte, hogy a megbízási szerződés megkötésekor a felek nem tudhatták pontosan azt, hogy milyen mennyiségű kibocsátás-csökkentési egység fog a projekt során keletkezni. A megbízási szerződésben a felek amiatt határozták meg túlnyomórészt sikerdíjban a felperes megbízási díját, hogy minél több kibocsátás-csökkentési egység értékesítésében motiválja a megbízottat. Félrevezetőnek nevezte, hogy a felek közötti jogviszony a vevő előlegfizetése és ahhoz kapcsolódó felperesi (rész)sikerdíj fizetés után lezárult volna. A vevővel az értékesítési megállapodást az alperes 2005-ben írta alá, azonban a kibocsátás-csökkentési egységek szállítására a 2008-2012. közötti öt éves elszámolási időszakban került sor. Csak ebben az időszakban volt lehetséges meghatározni azt, hogy az alperes mennyi kibocsátás-csökkentési egységet állított elő. Csak az előállítás ismeretében kezdeményezhette az alperes a magyar államnál a valamennyi értékesített kibocsátás-csökkentési egység leszállításának engedélyezését. A vevővel kötött megállapodás tárgya helyesen nemcsak a kétfokú ERU leszállítása volt, hanem a projektből származó valamennyi kibocsátás-csökkentési egység "A" GmbH-nak értékesítése. Rámutatott arra, hogy az "A" GmbH-val kötött megállapodás magyar nyelvű fordítása helytelen, a vevőt mind a várható pótlólagos, mind pedig az esetőlegesen pótlólagos kibocsátás-csökkentésre *vételi jog (call option)* illette meg. Ugyanakkor kifejtette, hogy a megbízási szerződés nem különbözteti meg a vevővel kötött megállapodásban foglalt értékesítési módokat aszerint, hogy melyek után illeti meg a felperest sikerdíj. A felperest a megbízási szerződés szerint az értékesítési közreműködés után, tehát valamennyi értékesítési mód esetén megilleti a sikerdíj. A konkrét esetben a vételi jogot az "A" GmbH-val kötött megállapodás hozta létre, amelynek hiányában a vételi jog sem gyakorolható. Kiemelte, hogy a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentési egységeken túli további értékesítésre - az NFM-közlés szerint - a 2005. évi megállapodás alapján került sor. Megjegyezte, hogy az alperes a kétfokú eljárásban érdemben nem vitatta a felperesi kereset összegét, illetve az annak alapjául szolgáló számításokat. A felperes számításait igazolta az NFM 2013. április 5. napján kelt közlése, melyben közölt CER átlagárak közel azonosak voltak a felperes számításaihoz felhasznált CER és ERU átlagárakkal. A késedelmi kamatfizetési kötelezettség kérdésében hivatkozott a megbízási szerződés 4/7. pontja kikötésére, a GK 66. számú állásfoglalásra és az EBH 2010/2128 szám alatt közzétett eseti döntésre, melyek az alperes kamatfizetési kötelezettségét alátámasztják.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelem korlátai között (Pp.253.§ (3) bekezdés) bírálta felül, így az nem érintette a nem fellebbezett, részben elutasított késedelmi kamat iránti keresetet.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytálló jogkövetkeztetésre jutva kötelezte az alperest a 2009-2011. évi várható pótlólagos - és eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentési egység értékesítése után sikerdíj fizetésére. Az ítélet az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján hagyta helyben, azokat részletesen megismételni nem kívánja. (Pp.254.§ (3) bekezdés)

Az ítélet a fellebbezésben foglaltakra kiemeli, hogy a megbízási szerződést megkötő felek a megbízási díjat (4. pont) részben határozott összegben, illetve a kibocsátás-csökkentési egységek értékesítése után sikerdíjban határozták meg. A felek közötti arra vonatkozó vita kibontakozása, hogy az alperest mely értékesítése után terheli sikerdíj fizetési kötelezettség, valamint a másodfokú részítélet (Gf.II.20.164/2011/4. szám) meghozatala után az elsőfokú bíróság már teljeskörű bizonyítást folytatott le (a szerződés 4.4. pontjába foglalt kikötés kialakítását megelőző) szerződési akarat tisztázására. A törvényszék "E", "F", "C" és dr. "D" személyes meghallgatása - illetve tanúkenti kihallgatása után a beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§ (1) bekezdés elveinek megfelelően helyesen értékelte és a sikerdíjra vonatkozó kikötés tartalmát illetően helytálló jogkövetkeztetésre jutott.

Eszerint a megbízott felperesnek a szerződés 4.4.2. pontja szerinti teljes sikerdíj jár valamennyi, a projekt eredményeképpen keletkező kibocsátás-csökkentés (szerződés 1. pont) értékesítésére irányuló tranzakció teljes nominális összege (4.4.1.) után, melybe beleértendő minden olyan juttatás, melyet az alperes vevője bocsátott az alperes rendelkezésére. (4.4.3.) Egyetértett tehát az ítélet a törvényszék azon megítélésével, hogy - az alperes fellebbezési álláspontjával szemben - a felperesnek sikerdíj jár a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentés (az elszámolási időszakban keletkező 2.000.000. ERU) értékesítésén túl a várható pótlólagos és az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentés értékesítésére irányuló tranzakció összege után is. Az alperes fellebbezésében kifejtettek csak akkor lehetnének helytállóak és az alperest csak abban az esetben terhelne csupán a megállapodás szerinti 2.000.000. ERU értékesítése után sikerdíj fizetési kötelezettség, amennyiben a felek közötti szerződés 4. pontja a vevővel kötött kibocsátás-csökkentés vásárlási szerződés ezen egyfajta értékesítési formájára szűkítette volna le az alperes sikerdíj fizetési kötelezettségét. A megbízási szerződés 4. pontja azonban olyan korlátozást nem tartalmazott, hogy a felperest csak a megbízási eredményeként létrejött értékesítési szerződés valamely típusú értékesítése után illetné sikerdíj. Ezt a fellebbezési álláspontot csak az alperes két volt - és ilyen módon érdektelennek nem tekinthető - alkalmazottja, "C" és dr. "D" vallomása támasztotta alá, a felek szervezeti képviselői tárgyalásai után létrejött megbízási szerződés szövege azonban egyáltalán nem.

Nélkülözött a jogszabályi alapot a fellebbezés azon okfejtése, amely szerint a várható pótlólagos és az eshetőleges pótlólagos kibocsátás-csökkentés értékesítésére a megbízási szerződés hatálya alá nem tartozó „új szerződések” jöttek volna létre a vevővel. A fellebbezési ellenkérelem helyesen mutatott rá, hogy az alperes az "A" Gmbh. vevővel

kötött kibocsátás-csökkentés vásárlási szerződésben vételi jogot (Ptk. 375. § (1) bekezdés) engedett a vevőnek ezekre a projekt eredményeként várhatóan keletkező egységekre. Az eladó alperes átruházásra irányuló akaratnyilatkozatát tehát már ebben a szerződésben megtette, a vevő pedig szerződési opciós jogával élve hozta létre az adásvételi szerződést. Nincs tehát szó arról, hogy a korábbi vásárlási szerződéstől eltérő, új szerződés jött volna létre az ERU-k értékesítésre, amelyek után az alperes már nem tartozik megbízási díjjal.

A keresettel érvényesített sikerdíj összege meghatározása során a törvényszék helyesen indult ki abból, hogy a felperes a sikerdíj alapjául szolgáló tranzakció értéke önálló kiszámítására (44. szám) amiatt kényszerült, mert az alperes a per során elzárkózott az ehhez szükséges adatok közlésétől. Ezzel a magatartásával pedig az alperes sértette a felek közötti megbízási szerződés melléklete „nyílt hozzáférés” klauzuláját is. A per első szakaszában az alperes még azzal védekezett, hogy a megállapodás szerinti kibocsátás-csökkentési egységeken túl értékesítés nem történt; majd pedig az utóbbi értékesítést kétségtelenné tevő NFM-kozlás (23. szám) után arra hivatkozott, hogy a 2009-2011. évi értékesítések adatai üzleti titoknak minősülnek. Az alperes jóhiszemű pervitelre vonatkozó kötelezettségét (Pp.8.§ (1) bekezdés) is sértő magatartása miatt így az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor elfogadta az utólagos (a várható pótlólagos - és eshetőlegesen pótlólagos kibocsátás-csökkentésre vonatkozó) értékesítések adatai indirekt bizonyítékok alapján történő meghatározását. A kibocsátás-csökkentési egységek nemzetközi értékesítését engedélyező NFM-kozlásai (23., 48. szám alattiak), valamint az Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség tájékoztatása (34. szám) kellőképpen alátámasztotta a felperes F/10. szám alatti árszámítását (41. szám). A felperes által kimunkált és részletezett piaci árak (44. szám) nem mutattak jelentős eltérést, és összességében alatta maradtak a minisztériumi tájékoztatásban foglalt árakkal számítható végösszegnek.

Az alperes az elsőfokú eljárás során konkrétan, tételesen nem tette vitássá a felperes említett árszámítását. Nem tekinthető ilyen tételes vitatásnak, hogy a felperes által megjelölt ár kb. kétszerese a piaci árnak. (46.tjk. 1. oldal) Ugyanakkor a polgári perrendtartás a felek tényállásközlési kötelezettségén alapul, így a Pp.139.§-a szerint az alperesnek is elő kell adnia ellenkérelmében az annak alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. A felperes árszámítását illetően pedig az alperes ezt a tényállásközlési kötelezettségét nem vitásan elmulasztotta, mivel részleteiben, tételesen és határozottan nem közölte, hogy az árszámítás mely részeit és milyen okból teszi vitássá. Emiatt az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy az NFM-kozlás által alátámasztott és az alperes által érdemben kétségbe nem vont felperesi számítás alkalmas a kereset összege igazolására, arra nézve további bizonyíték, illetve szakértői bizonyítás (Pp.177.§ (1) bekezdés) nem szükséges.

A törvényszék az alperest terhelő késedelmi kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontját a keresetlevél (2010. július 20.) - illetve a keresetfelemlés (2012. április 18.) előterjesztése időpontjaitól határozta meg a számlakibocsátási kötelezettségét kétségtelennül elmulasztó felperes tokekövetelése után. A törvényszék határozatának ezen része a Legfelsőbb Bíróság GK. 66. számú állásfoglalása nyomán kialakult bírói gyakorlaton alapul. A számlázási kötelezettség elmulasztásával ugyan a jogosult késedelembe esett (Ptk.302.§), azonban a

kibocsátandó számla lényeges adatait tartalmazó keresetlevélből (annak módosításából) a kötelezett beazonosíthatóan értesülhet a vele szemben támasztott követelésről.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért az alperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült lerótt fellebbezési illetékből és az ellenérdekű fél ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. Ez utóbbi összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5)-(6) bekezdései alapján az áfával növelt 1.905.000.Ft-ban határozta meg.

G y ő r , 2014. február 12.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: